

λίθων· καὶ ὅλα, δσα τὶς ἥθελεν ἐπιθυμήσειν, δὲν εἶναι ἀντάξια αὐτῆς. Μακρότης ἡμέρῶν εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν αὐτῆς, εἰς δὲ τὴν ἀριστερὰν αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα. Οἱ δρόμοι αὐτῆς εἶναι δρόμοι τερπνοὶ, ό̄ δόλαι αἱ τοῖβοι αὐτῆς εἶναι εἰδήνη. Εἶναι δένδρον ἡ ωῆς εἰς τὸν δσοι τὴν ἐναγκαλίζονται· καὶ μακάριοι οἱ κρατοῦντες αὐτήν. Μὲ τὴν σοφίαν ἐθεμελίωσεν ὁ Κύριος τὴν γῆν· ἔκτισε τὸν οὐρανοὺς μὲ σύνεσιν. Διὰ τῆς γνώσεως αὐτοῦ αἱ ἀβύσσους ἥνοιχθησαν, καὶ τὰ νέφη σταλάζουν δρόσον. Υἱέ μου, ἀς μὴν ἀπομακρυνθῶσι ταῦτα ἀπὸ τοὺς ὄφθαλμούς σου· φύλαττε ὁρθὴν βουλήν καὶ φρόνησιν· καὶ θέλουν εἰσθαι ζωὴν εἰς τὴν ψυχήν σου, καὶ χάρις εἰς τὸν τράχηλόν σου. Τότε θέλεις περιπατεῖν ἀσφαλῶς εἰς τὸν δρόμον σου, καὶ ὁ ποῦς σε δὲν θέλει προσκύψειν. Ὅταν πλαγιάζῃς, δὲν θέλεις τρομάξειν· μάλιστα θέλεις πλαγιάζειν, καὶ ὁ ὑπνος σου θέλει εἰσθαι γλυκύν. Λέν θέλεις τρομάξειν ἀπὸ αἰφνίδιον φόβον, οὐδὲ ἀπὸ τὸν ὅλεθρον τῶν ἀσεβῶν, ὅταν ἐπέλθῃ· διότι ὁ Κύριος θέλει εἰσθαι ἡ ἐλπίς σου, καὶ θέλει προφυλάξειν τὸν πόδα σου ἀπὸ τοῦ νὰ πιασθῇ.

ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΔΗ ΑΕΡΙΑ.

Αἱ τέσσαρες αὗται οὐσίαι, Ὁξυγόνον, Ὑδρογόνον, Ἀζωτον ἢ Νιτρογόνον, καὶ Ἀνθραξ, ἐνεργοῦν εἰς τὴν φύσιν θαυμασιώτατα· εἶναι λοιπὸν ὀφέλιμον νὰ γνωρίζωμεν τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς ἴδιότητας ἐκάπητης.

Τὸ δέξι γόνον εἶναι μία τῶν συνθετικῶν ἀοχῶν τοῦ ὑδατοῦ· καλεῖται δὲ ζωτικὸς ἀήρ, καὶ ἀπαιτεῖται πρὸς διατήρησιν καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐμπρήσεως.

Εἰς τὰς πλειοτέρας τῶν μεταβολῶν, αἰτινες γίνονται εἰς τὸ βασίλειον τῶν δρυπτῶν, φυτῶν, καὶ ζωῶν, λαμβάνει μέρος ἀξιολογώτατον ὁ ἀήρ οὗτος.

Τὸ ύδρογόνον εἶναι καὶ αὐτὸ μία τῶν συνθετικῶν ἀοχῶν τοῦ ὑδατοῦ· ἀνάπτει εὔκολωτα, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον ἀήρ φλογιστός. Εἶναι ἡ ἐλαφροτάτη δλων τῶν οὐσιῶν, αἰτινες δύνανται νὰ ζυγισθῶσι.

Τὴν οὐσίαν ταύτην μεταχειρίζονται γενικῶς εἰς πλήρωσιν τῶν ἀεροβατικῶν μηχανῶν. Παράγεται δὲ εὔκόλως ἀπὸ τὴν διάλυσιν τοῦ ὑδατοῦ. Χορηγοῦν αὐτὴν προσέτι φυτὰ καὶ ζῶα εἰς κατάστασιν φθορᾶς καὶ σήψεως, καὶ μεταλλεῖται τινὰ καὶ ἡφαίστια.

Τὸ ἄζωτον ἡ νιτρογόνον εἶναι τὸ μερίδιον τοῦ κοινοῦ ἀέρος, τὸ ἀνίκανον νὰ διατηρῇ ζωὴν ἡ ἐμπρήσιν. Υπάρχει δὲ ἀφθόνως εἰς τὴν φύσιν· ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ σύγκειται ἀπὸ 79 μέρη νιτρογόνου, καὶ 21 διεγόνου· καὶ

εἰς ζωὴνάς δὲ οὐσίας εἶναι συνθετικὸν μέρος ἀξιολογώτατον.

Ολαι αἱ οὐσίαι καίονται σφοδρῶς εἰς καθαρὸν διεγόνον· ἐὰν λοιπὸν τὸ τῆς ἀτμοσφαιρίας δὲν ἦτο συγκερασμένον μὲ πάμπολυ ἄζωτον, ἥθελεν εἰσθαι ἀδύνατον νὰ σβέσῃ τὶς πυρκαϊάν ἀπαξ ἀναφθεῖσαν. Ὁ κόσμος ἥθελε πάραντα καῆν, ἀνὴ ἡ ἀτμοσφαιρία ἔχανε τὸ ἄζωτόν της.

Ο ἄνθραξ εἶναι τὸ καθαρὸν μέρος τῶν καρβούνων.

Ο ἀνθραξ συνιστᾶ μέγα μέρος δλων τῶν φυτῶν· ὑπάρχει δὲ καὶ εἰς ζῶα, ἀλλ’ ἡ ποσότης αὐτοῦ εἶναι μικρά.

ΝΗΠΙΩΝ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΙΣ.

Το γάλα τῆς μητρὸς πρέπει νὰ συνιστᾶ τὴν τροφὴν τοῦ νηπίου, ἐκτὸς ἀν αἰτίαι κατεπίγουσαι ἐμποδίζωσιν αὐτὴν τοῦ νὰ θηλαζῃ, ἢ καθιστάνωσι τὸ γάλα τῆς ἀνάρμοστον εἰς τὸ βρέφος. Πάντοτε ὑπάρχει μία τις σχέσις μεταξὺ τῆς καταστάσεως καὶ κράσεως τῆς μητρὸς· ς τῆς ἡλικίας καὶ κράσεως τοῦ τέκνου, ἡτις δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ δποιασδήποτε ἄλλης τροφοῦ, ἀλλ’ ἡτις συνεργεῖ μεγάλως εἰς τὴν εὐεξίαν του. Γνωστὸν εἶναι, παραδείγματος χάριν, δτι τὰς πρώτας δλίγας ἐβδομάδας τὸ γάλα εἶναι ἀραιότερον καὶ πλέον ὑδατώδες παρὰ μετὰ ταῦτα. Εάν λοιπὸν βρέφος νεογένητον βυζάνη παραμάνναν τοιῶν ἡ τεσσάρων μηνῶν, ἀφανίζεται ἡ μεταξὺ τοῦ στομάχεως αὐτοῦ καὶ τῆς ποιότητος τοῦ γάλακτος φυσικὴ σχέσις, καὶ τὸ νηπίον πάσκει, μὴ ἔχον δυνάμεις ἀναλόγους μὲ τὸ βάρος τῆς τροφῆς. Εάν, ἐκ τοῦ ἐναντίου, βρέφος πέντε ἢ ἔξ μηνῶν μεταφερθῇ εἰς παραμάνναν νεωστὶ ἐλευθερωθεῖσαν, ἡ τροφὴ τὴν δποίαν λαμβάνει εἶναι παραπολὺ ὑδατώδης, καὶ ἡ υγεία του κατὰ φυσικὸν λόγον ἐκπίπτει.

Ωσαύτως, ἐὰν ἡ μήτηρ ἦναι ώδιμον ἡλικίας, τὸ ἴδιον αὐτῆς γάλα, ἡ τὸ γάλα βυζάστρας ὑγιοῦς, τῆς αὐτῆς σχεδὸν ἡλικίας, ἀριθμός εἰ πολὺ μᾶλλον εἰς τὸ βρέφος παρὰ τὸ γάλα γυναικὸς πολὺ νεωτέρας· ἐπειδὴ ἡ κράσις τοῦ τέκνου ἔχει πάντοτε κάποιαν σχέσιν μὲ τὴν τῆς μητρὸς, καὶ συμφωνεῖ μὲ τὴν ποιότητα τοῦ ἐκ φύσεως προβλεψμένου ψευστοῦ.

Τὸ κυριωτέρον σφάλμα εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν νηπίων εἶναι δτι τρόχις παραπολὺ· —σφάλμα σπεδαῖον καθ’ ἑαυτὸν, ἀλλὰ τὸ δποῖον εὔκόλως δύναται ἡ μήτηρ ν’ ἀποφύγῃ, βυζάνσα μόνον δπόταν βλέπη δρεξιν εἰς τὸ τέκνον, ς τότε δὲ δχι παραπολὺ διαμάζ. Ούτω μόνον ς αὐξάνει ταχέως καὶ δυναμοῦται τὸ τέκνον, καὶ δραστη-

ρίως ἐμποδίζονται τὰ τῆς νηπιότητος πάθη, πόνοι, διάφροιαι, καὶ ὁ τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐρεθισμός.

"Ἄλλο αἴτιον νηπιακῆς ἀπεψίας εἶναι βλάβη τῆς ποιότητος τῆς γάλακτος, προερχομένη ἀπὸ ἀκράτειαν, ἢ ἀνησυχίαν τῆς μητρός. Ἀγνοεῖται ἡ λησμονεῖται γενικῶς πόσον ἐνεργεῖ τὸ αἴτιον τοῦτο εἰς τὸ νὰ ἐρεθίζῃ καὶ νὰ βασανίζῃ τὸ τέκνον· ὅτεν πολλαὶ μητέρες, ἐνῷ βυζάνονται, δεικνύντην τὸσην ἀδιαφορίαν ως πρὸς τὴν ὑγείαν, δίαιταν, καὶ νοητικὴν ἀντῶν ἀταραξίαν, ώς νὰ μὴν εἰχαν αὐτὰ ὅλα κάμμιαν ἐπιφύονται εἰς τὴν γαλακτώδη ἔκκρισιν. 'Υγιεινὸν, θρεπτικὸν, καὶ εὔπεπτον γάλα δύναται νὰ προελθῃ μόνον ἀπὸ ὑγιαὶ καὶ καλῆς κράσεως μητέρα· εἶναι δὲ παρὰ φύσιν νὰ ἐπλίξωμεν, ὅτι ἐμπορεῖ νὰ πηγάσῃ ὑγιεινὸν καὶ ἀμιάντον ἰευστὸν ἀπὸ μητέρα, ἥτις χαλᾶ τὴν ὑγείαν καὶ εὐπεψίαν τῆς δι' ἀκαταλήλου διαίτης, δι' ἀγνομασίας, δι' ἀκαθάρτων ἀέρος, ἥ δι' ἀκυβερνήτων παθῶν. "Οχι, οἱ νόμοι τῆς ὑγείας δὲν παραβαίνονται ἀτιμωρητοί. 'Ακόμη καὶ ιατρικὰ, ὑπὸ τῆς μητρὸς λαμβανόμενα, ἐνεργοῦν διὰ τοῦ γάλακτος ἐπάνω εἰς τὸ τέκνον· καὶ αιφνίδιος δ' ὄγη, ἥ ἀλλη βιαία νοερὰ κίνησις, μετέβαλε πολλάκις τοῦ ἰευστοῦ τὴν ποιότητα τοπούτον, ὅπετε νὰ προξενήσῃ κάθαρσιν καὶ πόνους εἰς τὸ τέκνον. Μέριμνα προσέτι καὶ ἀνησυχία ἐνεργοῦν διεθνιώτατα, καὶ δχι μόνον διλογοτεύονται τὴν ποσότητα, ἀλλὰ καὶ χαλούνται τὴν ποιότητα τοῦ γάλακτος.

Καθὼς δένδρον κακὸν δὲν γεννᾷ ποτὲ καρπὸν καλὸν, οὕτω κακὴ μεταχείρισις δὲν φέρει ἀποτέλεσματα καλά· ἀναξία δὲ τῆς μητρικοῦ ὄντοματος εἶναι ὀποιαδήποτε, ἥτις, γνωρίζουσα τὴν προειρημένην σχέσιν, θυσιάζει, μ' δλον τοῦτο, τὴν ὑγείαν καὶ εὐδαιμονίαν τοῦ τέκνου τῆς, διὰ νὰ εὐχαριστῇ τὰς ιδίας αὐτῆς ὄρεξεις καὶ πάθη.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ.

Η ΑΓΓΛΙΚΗ γλῶσσα όχι φιλολογία,—λέγει συγχραφεὺς² "Αγγλος,—πλήρης ὑπὲρ πάσαν ἄλλην γνώσεων ὠφελίμων εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἐκτείνεται εἰς τὸν κόσμον καὶ ταχύτερον ὀποιασδήποτε ἄλλης. 'Ολίγων τόπων ἔξαιρουμένων, ἥ 'Αγγλικὴ γλῶσσα ἐπικρατεῖ καθ' ὅλην τὴν πρὸς ἄρχοντον τοῦ Μεξίκου Βόρειον 'Αμερικήν· ἐάν δ' οἱ κάτοικοι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἔξακολουθῶσι νὰ πληθύνωνται κατὰ τὴν σημερινὴν ἀναλογίαν, θέλουμεν ἔχειν εἰς μόνην τὴν ἐπικράτειαν αὐτὴν ἐκατομμύνια λαβῆ· 'Αγγλιστὶ λαλοῦντος, πρὸς τὰ τέλη τῆς παρούσης ἐκατονταετήριδος. Εἰς τὰς Αυτοκο-Ινδικὰς Νήσους ἐδώκαμεν τὴν γλῶσσάν μας εἰς πληθυσμὸν ἀπὸ διάφορα τῆς 'Αφρικῆς μέρη συνηγμέ-

νον· καὶ ἀληθεύει μὲν ὅτι ἡ διάλεκτος αὐτῶν εἶναι ἄκουμψος τις διαστροφὴ τῶν 'Αγγλικῶν, σύμφωνος μὲ τὴν παρούσαν ὧμην κατάστασιν τῶν ἴδεων των· πλὴν φιλολογίαν θέλουν ἔχειν τὴν φιλολογίαν τῆς 'Αγγλίας, καὶ βαθμηδὸν ἡ γλῶσσά των θέλει συμμορφωθῆν μὲ τὴν ἡμετέραν. Πλέον ἐσχάτως ἡ 'Αγγλικὴ γλῶσσα ἐργιώθη καὶ εἰς τὴν 'Αφρικὴν αὐτὴν, διὰ μέσου τῆς δὲ μορφοῦται νέον ἔθνος εἰς τὴν ἐκτεταμένην χώραν τὴν εἰς τὸ 'Ακρωτήριον ἀνήκουσαν, ἀπὸ διαφόρων γενῶν μίγμα πεφεργότατον. 'Αλλὰ τὸ θέατρον τοῦ μεγαλητέρου θριάμβου της μέλει νὰ ἔρθαι ἡ 'Ασία· ἐκεῖ νέα ἡ πειρος οἰκίζεται ἀπὸ τὸ 'Αγγλικὸν γένος. 'Η 'Αγγλικὴ γλῶσσα, μετὰ αἰῶνας δχι πολλοὺς, θέλει διαιτεῖσθαι ἀπὸ ἐκατομμύνια εἰς τὰ τέσσαρα μέρη τῆς σφαιρᾶς· καὶ ἡ παιδεία, ἡ ἡθικὴ, καὶ αἱ τῆς συνταγματικῆς ἐλευθερίας ἀρχαὶ μας, μετακενούμεναι εἰς τὴν φιλολογίαν τῶν ἔθνων, θέλουν βαθμηδὸν ἐξαπλωθῆν εἰς τὰ πλέον μακρυνά μέρη τῆς οἰκουμένης.

ΤΤΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΦΕΤΡΕΣΙΣ.

ΟΤΕ ἀνεκάλυψεν ὁ Φοῦστος τὴν νέαν ταύτην τέχνην, τυπώσας ἵκανὸν ἀριθμὸν τῆς Βίβλου κατὰ μίμησιν τῶν πωλουμένων χειρογράφων, ἐζήτησε νὰ κρύψῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ περάσῃ τὰ ἀντίτυπα ὡς ἀντίγραφα. 'Αλλ ἐπειδὴ ἐπώλει τὰς ἀγίας Γραφάς του πρὸς 60 στεφάνους, εἰς οἱ ἄλλοι ἀντιγραφεῖς ἀπαιτοῦσαν πεντακοσίους, ὁ κόσμος φυσικά ἐμβῆκεν εἰς μεγίστην ἀπορίαν· ἔτι δὲ μᾶλλον διότι ἐξέδιδε σώματα αἱ ταχύτητα μεγάλην, καὶ ἥλατγονεν ἀδιακόπως τὴν τιμὴν. Τὸ διοικεῖσθαι τῶν ἀντιτύπων ηὔξανε τὸν θαυμασμόν. Κατηγορήθη λοιπὸν εἰς τὴν ἔξουσίαν ὡς μάγος· καὶ ἐφευνήσαντες εἰς τὸ κατάλυμά του, εὑρίκαν πλῆθος ἀντιτύπων. Τὸ κόκκινον μελάνιον (καὶ τὸ κόκκινον μελάνιον τοῦ Φούστου εἶναι λαμπρότατον) μὲ τὸ ὄποιον ἦσαν κεκοινημέναι αἱ Βίβλοι του, τὸ ὑπέλαβαν ὡς αἷμά του· σεμνοτρεπῶς δὲ ἀπεφασίσθη, ὅτι εἴχε τὰς πλέον στενάς σχέσεις μὲ τοὺς καταχθονίες δαιμονας. Τελευταῖον ὑπερχρεώθη ὁ καλὸς Φοῦστος, διὰ νὰ μὴ γένη δλοκαύτωμα εἰς Παρισίους, νὰ φανερώσῃ τὴν τέχνην του εἰς τὴν Βουλὴν, ἥτις ἀπέλυσεν αὐτὸν παντὸς καταδιωγμοῦ χάριν τῆς ἔξαιρίσιου του ἐφειρέπεως.

ΤΙΝΕΣ περιμένουν τὸν θάνατον διὰ νὰ μοιράσωσιν ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά των εἰς τοὺς πτωχούς· ἀλλ ἔαν στοχασθῶμεν καλῶς τὸ πρᾶγμα, οἱ τοιοῦτοι χαρίζουν ἀπὸ τὰ ξένα, δχι ἀπὸ τὰ ιδιάκα των.